

Glas građana ili partijska vojska

Koga predstavljaju odbornici pančevačke Skupštine Ima onih koji se ne slažu s politikom svojih stranaka, ali radije ćute o tome

Šta biste odgovorili kada bi vas neko pitao koliko ste zadovoljni radom „vaših“ odbornika u Skupštini Pančeva? Pitanje je retoričko, to jest na njega se ne očekuje odgovor, jer vas niko ništa i ne pita o tome. Razlog je to što je izborni sistem takav da za lokalne parlamente i republički parlament, a delom i za pokrajinski, svoje predstavnike ne biraju građani, već ih delegiraju partije. To podrazumeva da će oni tamo izvršavati stranačke zadatke i biti takozvana glasačka mašina, a ne predstavnici svojih birača.

To je slika i prilika i pančevačke Skupštine. Dovoljno je pogledati bilo koji prenos sednice, pa videti da je ta konstatacija tačna. Kada se sabere sve što se može videti praćenjem tih zasedanja, zatim ono što se čuje od odbornika u nezvaničnim razgovorima i sve što je jedan broj njih dosad izjavio za rubriku „Predstavljamo odbornike“ u našem listu, moglo bi se zaključiti da postojeći izborni sistem zapravo ne odgovara nikome. Interesi građana se ne zastupaju na odgovarajući način, osim u slučaju stranaka koje su u opoziciji, pa imaju prirodnu potrebu da se svide što većem broju birača, a oni odbornici većine koji imaju potrebu da zaista koriste svoj mandat se ne usuđuju da to i urade.

Ne dozvoljavaju im partijska disciplina ili osećaj lojalnosti prema stranci koja im neretko nađe sinekuru u nekom od gradskih javnih preduzeća i ustanova. Zato se s pravom kaže da su svaki novi izbori zapravo konkurs za otvaranje nekoliko desetina hiljada novih (nepostojećih) radnih mesta, a ne mogućnost da se građanima promeni život nabolje.

Pančevačke odbornike iz redova vladajuće većine uslovno bismo mogli da podelimo na one koji su u šizofrenoj situaciji i one koji su u blaženom neznanju. Svejedno da li pravom ili odglumljenom. Prvi taj „rascep odborničke ličnosti“ doživljavaju zbog toga što ih „svrbi“ da zastupaju interese sredine iz koje dolaze i u kojoj, uostalom, žive, ali im je nezgodno da o tome prozbore glasno za govornicom. Uostalom, imaju primer jednog koji je onomad tako „lajao“, pa mu je odmah skrenuta pažnja da ne pljuje partiju kojaga je zaposlila.

Zato takvi po kuloarima pričaju sve što im je na duši, ponekad to kažu i za novine, ali u Skupštini uglavnom ćute ili kadnešto kažu, to rade sa

snebivanjem. A posle ipak, za svaki slučaj, glasaju protiv svojih uverenja. Do posla se u ova gadna vremena teško stiže, i to kroz partijska vrata, pa ih ne valja zatvarati guzicom. O tome kako valja uhlebiti i decu da i ne govorimo.

Ovi blaženi čije je carstvo nebesko nemaju nikakvih moralnih dilema. Vežu konja gde im gazda kaže, ne javljaju se za reč i kad bi imali šta da ispričaju, dobiju odbornički dodatak, prime platu i milina. Znaju da dok čute neće skretati pažnju na sebe, pa ih niko neće ni zapamtiti.

Zbog toga su neki predlagali da se broj poslanika i odbornika drastično smanji, jer petoro stranačkih predstavnika može da izglasa neku odluku ili zakon isto kao i njih 200, a koštaju budžet neuporedivo manje. Predlog je, naravno, utopistički, jer udara u sam temelj bolesnog političkog sistema u Srbiji, koji se zasniva na tome da se što veći broj partijskih članova, simpatizera i birača veže za stranku na račun javnih prihoda, a zarad interesa partijskih vrhuški i njihovih finansijera.

Istina, nisu ni „blaženi” potpuno inertni. Idu oni „u bazu” među birače da ih pitaju kako žive i šta im fali, ali uglavnom zato što je to deo kampanje. Kad saslušaju građane, opet glasaju da se iz budžeta plati ono što njihovi šefovi misle da je važno, a ne birači s kojima su razgovarali.

I tako ta igra teži beskraj, a nije ni čudo kad ima ko da pristane na nju. Promena izbornog sistema i uvođenje većinskih izbora na lokalnom nivou prekinuli bi tu lošu beskonačnost i uveli ozbiljnost u parlamentarni život, jer odbornici ne bi više zazirali od partijskih šefova. I u postojećem sazivu pančevačke Skupštine postoji jedan usamljen primer odbornika koji se ne ustručava da radi onako kako on misli da treba, a da zbog toga ne trpi nikakve sankcije. To je stoga što je prethodnih godina uspeo da izgradi dovoljno jaku podršku kod svojih birača, pa ne mora mnogo da zavisi ni od koga.

D. Vukašinić